

вѣрватъ въ това и, които види се още не сж узнали, че изгарянieto по онова врѣме на стотини дюгени и кшя въ 'ливень, Калоферъ, Сопоть, Н. Загора и другадѣ; избѣсванието на най-богатитѣ и развититѣ Карловци; избиванието на толкозъ граждани въ Казанлжкъ, Айтосъ, Фарнобатъ и прч. ни най-малко не е предизвикано отъ българетѣ. А пакъ, ако знаехж тѣ, че въ Ст. Загора се намирахж нѣколко *бей ки фамилии*, като: Еминъ-бей, Х. Тахиръ бей, Саджкъ-бей, Х. Амимъ-бей, Тефикъ бей, Лай-Ахмедъ, Мехмедъ Календеровъ и други нѣкои, които притежавахж по 4-5 чифтлици и располагахж съ живота, имота и честята на българското население; още ако знаехж, че Ст. Загорскитѣ, турци въ своя религиозенъ фанатизъмъ надминавахж и Хасковскитѣ кържалии, и Шуменскитѣ казълбаши, и Цѣпинскитѣ помаци, не би и помислили а не и да вѣрватъ, че Ст. Загорци сж предизвикали опустошението на своя градъ, на своитѣ жилища — на своя имотъ.

Споредъ показанията на Х. Господина Славовъ и Савва Х. Тодоровъ, Ст. Загорскитѣ турци и други пжтъ се рѣшавали да извѣршатъ подобно нѣщо, ако не и въ такъвъ размѣръ.

Въ 1853 год. турцитѣ презъ страстната седмица рѣшили да нападнатъ на църквитѣ сутренята на Въскрсение и като избиятъ българетѣ, които имъ се попаднатъ, послѣ да се впуснатъ и по кшята. Единъ отъ заптиитѣ на име Мустафа-чаушъ, съобщилъ това на нѣкой си свой пригелъ, българинъ, който му работилъ отъ дълго врѣме и лозята, като му заповѣдалъ никому да не обажда освѣнъ на жена си и въ сжбота вечеръ да отиджтъ въ неговата кшца. Простия и страшливия българинъ, тръгналъ сутренята на лозята безъ да извѣсти нѣкому отъ гражданитѣ, а жена му почнала да прибира пари, нанизъ, повги, гривни и д. т. Въ това врѣме дошелъ братъ ѝ отъ село и тя взела да му разказва каквото чула отъ мжжтъ си, той обаче, никакво внимание не обърналъ на думитѣ ѝ. Нъ като отишелъ и видѣлъ да се расхождатъ въоржени нѣкои извѣстни *бабаити*, усжмнилъ се, отишелъ повторно при сестра си, изслушалъ съ внимание думитѣ ѝ, послѣ обадилъ на нѣкои отъ гражданитѣ. Отъ уста въ уста, слухътъ се прѣсналъ веднага изъ града, гражданитѣ съобщили на каймакамина Абдулъ-Рахима, който билъ твърдѣ добъръ човѣкъ, и който още повече се увѣрилъ въ това отъ своитѣ заптии,